

# ANSIKT TIL ANSIKT

## speilbilder og kvinneliv

Margrethe Hauglie-Hanssen maler følsomme kvinneportretter. De er anonyme – og samtidig deg og meg – og alle kvinner i hele verden. Vi møter oss selv og alle våre turbulente følelser i hennes billedserie. Ordnet og satt i scene gir de oss mot og styrke til å våge nærkontakt med egne, ufordøyde minner.

*Tekst Aase Rostad  
Bilder fra kunstneren*

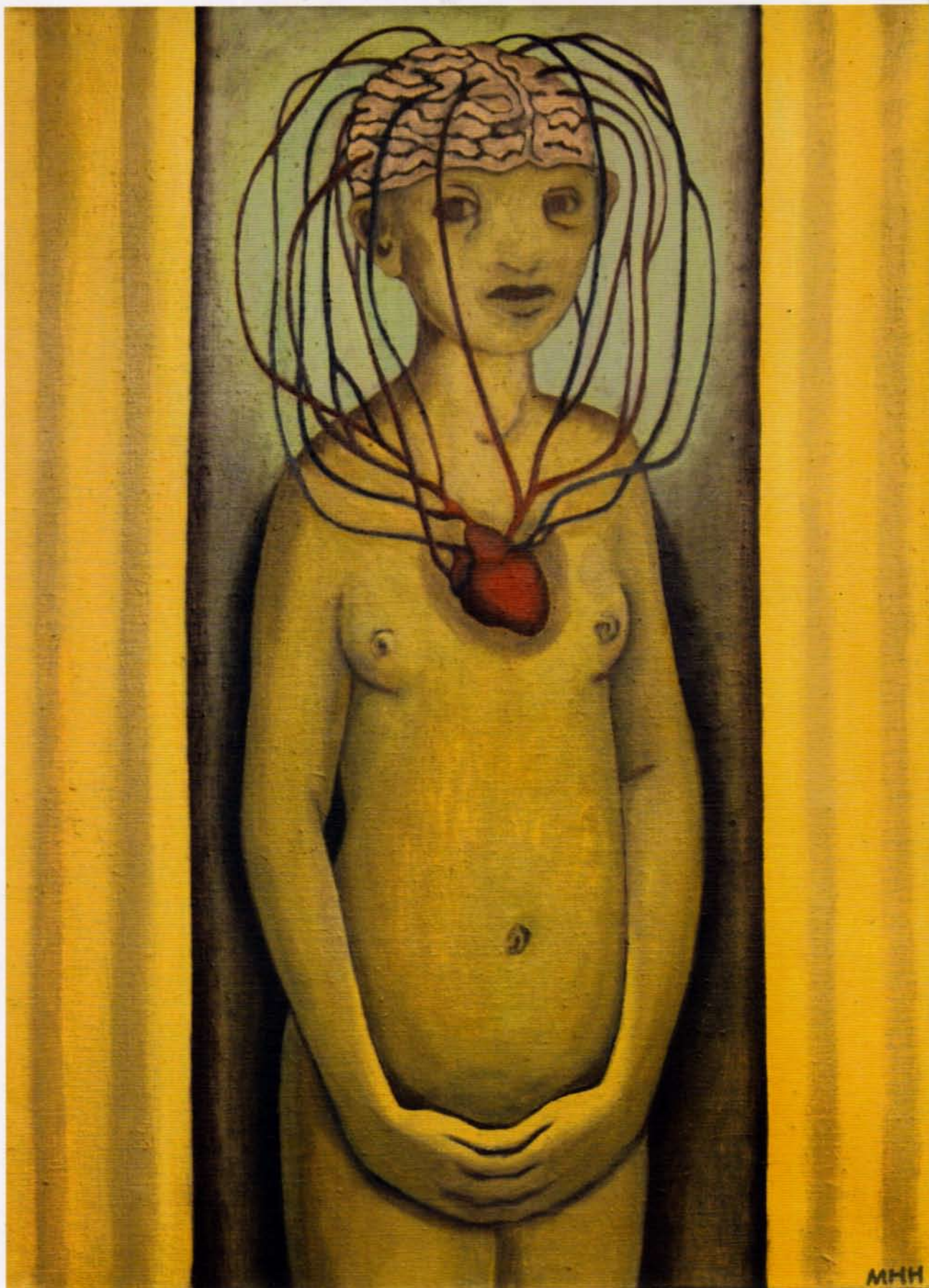
En lykkelig utstiller på åpningen  
av utstillingen EN FACE i Drøbak  
14.04.07.



Alle bildene har størrelse 80 x 60 cm – "speil-format" som Margrethe Hauglie-Hanssen så treffende kaller det.

"Pike med hjerne og hjerte som forbindes." Et vakkert men noe fremmed bilde av det perfekte samspill.

**A**pril-utstillingen, EN FACE, i Drøbak Kunstforening var hennes første på mange, mange år. Margrethe var usikker... naturlig nok. For de 41 maleriene, malt mellom 1997 og 2007, representerte en lang og meget personlig prosess. Skulle hun virkelig slippe dem fra seg? Den støttende kvinnegruppen, som ganske enkelt dukket opp på lerretene og ble uvurderlige samtalepartnere. Dessuten: var de i det hele tatt interessante for andre enn henne selv?







## MARGRETHE HAUGLIE-HANSSEN,

født 1956, avsluttet Statens Håndverks- og Kunstindustriskole, på linjen for bokillustrasjon, i 1981 – og Statens Kunstakademi i 1985. Det fulgte flere separatutstillinger. I 87 deltok hun på en gruppeutstilling i Kunstnerforbundet. Senere hadde hun flere utsmykkings- og illustrasjonsoppdrag. Margrethe har 1-årig praktisk-pedagogisk utdanning for kunsthåndverkere og kunstnere – og har undervist på Asker Kunstscole.

"Kvinne som holder en kaprifol."  
Naturen og gleden nekter å dø!

andre mer "hjerne". "Men det er fint å ha med seg begge deler", mener kunstneren selv.

"Akkurat slik har jeg følt meg", utbrøt en kvinne – ikke uten gjenkjennelsens smerte. Men det var en forløsning og god følelse. For her var hun omgitt av fellesskapets rene kvinnekraft – styrkende energier fra en gruppe medsøstre, som alle har opplevd livets krevende reise.

## ARBEID OG HELINGSPROSESS

Margrethe forteller hvordan... "Hvert enkelt bilde er en lang samtale". Selv om hun kan ha idé om en slags hovedholdning på forhånd og behersker kommunikasjonen hele tiden, hender det at bildet prøver å 'ta over'. "Men jeg styrer jo prosessen", forsikrer hun med et smil. Kvinner kan, som vi alle vet, være ganske sterke...

Gjennom indre kommunikasjon med sine 41 avbildete medsøstre, fant Margrethe veien

gjennom en vanskelig periode i livet. "Jeg er meg - men jeg er også alle disse kvinnene. Jeg er både maler og bilde...", sier hun. Når portrettet er ferdig, betyr det at hun har

## GJENKJENNELSE OG FRIGJØRING

Det viste seg at utstillingen fikk betydning for flere. Og Galleri Varmbadets vakre, hvitmalte rom tok godt vare på serien med sjelfulle kvinner. I rad og rekke hang de, som en frise gjennom rommene, alle i samme format. Tidløse og evig aktuelle. Avkledd og blottstilt. Hudløst åpne i sine uttrykk. Fri for utpenslede detaljer. Uten tilknytning til land, rase eller kultur. Nettopp derfor ga hvert enkelt portrett rikelig plass til publikums speiling. Noen er mer "hode",

NOEN ER MER "HODE", ANDRE MER "HJERTE"

"Naken blå  
kvinne med  
grønne  
vekster."  
Ingenting å  
skjule! Her  
står jeg –  
sånn er jeg!







"Kvinne med rød kjole, hvite skyer og grønne trær." Lekne former og glade farger preger dette bildet.

"Kvinne med hvit rose i brystet og svarte døde trær." Om dagens stemning er aldri så mørk... det finnes alltid lys i horisonten.



funnet den tilstanden eller det uttrykket som hun jaktet på – uten å vite det på forhånd. Og når vi undrer hvor det hele kommer fra – da svarer Margrethe raskt og treffende: "Fra en bevissthet hvor tanker omsettes til bilder."

#### REISEN, ROEN OG HÅPET

Ut fra denne ukjente bevisstheten steg kvinnene frem i Margrethes atelier: triste og nedbrutte, håpefulle og takknemlige, gamle og unge, mødre, barn og det indre barnet. Noen med makabre, opprevne

#### NOEN AV KVINNENE I BILDENE HAR MAKABRE, OPPREVNE KROPPER, ANDRE UTSTRÅLER EN NESTEN GUDDOMMELIG RO

kropper, trær gjennom hodet eller forknytte røtter i brystet - uten å virke skremmende. Andre utstråler en nesten guddommelig ro, som kunstneren ikke helt forbinder med sitt "krøllete" indre. Men hun kan

understreke at arbeidsprosessen har vært krevende og meditativ. Hun har måttet gå dypt inn i sitt kreative rom.

Margrethe har alltid har vært opptatt av folks ansikter og hender. Sammenheng og balanse i uttrykkene har hun også lagt stor vekt på i denne billedserien. Der hvor hun lar fargene begrenses til valører av jord og blod, er ansiktene tragiske, hendene jernhardt knyttet og gardinene henger tunge og symmetriske. Men videre utover i serien kommer lyset med blått og oker inn. Himlene ble stadig høyere over jord-buen, scenebildene trekker seg bakover, slørene letter og

ansiktene blir gladere. Trær og vekster dukker opp. Fulle av håp står figurene nå med blomster i hendene. Først en liten, uskyldig knopp. Så en

vakker, naturtro kaprifol, som prøver å vokse ut av lerretet i sommerlig frodighet. Den lange reisen er over. Livsgleden er tilbake! Nye kapitler kan begynne.



Aase Rostad